

ÚJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

Friss tejecskét iszik Gyurica,
Sóvárogva nézi a cica,
De szegényke mindhiába néz:
Gyuri torkán megy le az egész.

1935. JANUÁR
30.

III. ÉVFOLYAM
3. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ-KOLOZSVÁR, STR. BARON L. POP 5. - TELEFON: 6-87.

MARCELLA NÉNI PÓSTÁJA

Ikafalvi Dienes Palika Kézdivásárhely. Elképzelem, Palikám, milyen nagy volt az öröme, mikor az újévi számban olvastad apuka meséjét, amit terólad, tenedek írt. Bizony, Palika, nagyon nagy dolog ez: valakiről, valakinek mesét írni, hogy az nem is tud róla. Csak úgy véletlenül kerül a kezébe, mint a tiedbe is, Palika. Milyen nagy és holdog izgalommal olvastad. Rögtön mondtad is: Hisz ezt nekem írta apuka! Énnél kedvesebb, értékesebb újévi ajándékot sohasem kapsz Palika az életben. De aztán megköszönted-e apukának? — *Makó Tivadar Resicza.* A névnapra küldött két cserép virágot megkaptam, kis cimora. Az egyik rezeda volt, a másik meg ibolya. Hogy is írtad csak mellé: Az Isten sokáig éltesse a szerkesztő néni! . . . Már ezt igazán szépen írtad és szépen kívántad. Köszönöm a jó kívánásokat. — *Andrássy Péter I. o. t. Érmihályfalva.* A névnapj jókívánásokat köszönöm, Péterke. Jól esett a figyelmetek, ermihályfalvai kis cimborák. Tartjátok-e a testvérszövetségi délutánokat? Oda szorgalmasan járogassatok. Ha tavasszal Szatmárra megyek, meglátogatlak be-

neteket. *Andrássy Ernő.* Te még külön is írtál nekem, s Péterkével együtt új rejtvényeket is szerkesztettetek. Átadtam őket a rejtvényrovat vezetőjének. — *Szöke István II. o. t. Székelyudvarhely.* Az első szám rejtvényeit nagyszerűen kitáldad. Most már próbálgass majd új betű, szó és keresztrejtvényeket is szerkeszteni. — *Bódi Sándor, Szatmár.* Nagyon-nagyon fáj nektek, hogy az Uj Cimora eljött Szatmárról. Sebaj! Azért én épp olyan szeretettel gondolok rátok, mint eddig. Aztán, lesz még idő, mikor ellátogatok hozzátok... A hiányzó karácsonyi számot újra elküldtük. A rejtvénymegfejtésed, amint a rovat új vezetőjétől, Solyom Pista bácsitól értesültem, jó, a sorsoláson részt is vesz. Aztán írd ám máskor is. — *Vaska Klárka Kolozsvár.* Befutott az első levél... A két első rejtvény jó. S igaz, hogy Mátyás király lovát sem fogják hamba, de még egy „más“ lovat sem... No, majd jér be hozzánk, hadd ismerjünk meg. — *Balogh Éva Kató és Ildikó Nagyernye.* Ügyesek voltatok, hogy az első számú Uj Cimorából olyan hamar megfejtettétek a rejtvényt. Szeretnétek már egyszer nyerni is. Ha jó a rejtvény, mindenesetre bekerül a sorsolásra. A toborzásért külön dícséretet érdemelték. Írtatok máskor is. — *Tóth János III. g. o. t. Temesvár.* Figyelemmel kísérted, hogy az olvasótáborból többen is szeretnének eszperantóul tanulni. Neked is kedved van hozzá. Rendben van, tudomásul vesszük. — *Huffira Margit, Görög Livia, Weisz Bandi Szatmár.* Voltatok-e azóta a bélyegeserén? Várom leveleteket. — *Horváth Sarolta Hadadnásd.* A kért mutatványszámot elküldtük. Örömmel látjuk táborunkban. —

APRÓSÁGOK TARKASÁGOK

Csalétekkal vadászó macska.

Züllchow német városka egyik iskolaszolgája észrevette, hogy macskája nagy buzgalommal vadásztat a madarakra, amelyek a gyerekek által eldobált kenyérdarabokra szoktak összegyűlni az iskola udvarán. Feltűnt neki, hogy a macska sokszor egy oszlop mögül ugrik a madarakra, de ezek mégsem okulnak s megint csak az oszlop közelében láthatók. Végül kiderült, hogy a macska összeszedeti a kenyérdarabokat, az oszlop közelében szórja el csalétekül, s az oszlop mögött lapulva várja a csalétekre gyülekező madarakat.

Jólétvágyú a fecske.

Tudjátok, hogy a fecske kizárólag rovarokkal táplálkozik; ezért nehéz is sokáig fogságban tartani, mert a táplálása nagy feladat. Egy ter-

mészettudós egy ízben szerencsétlenül járt füstifecskét vitt haza és szeretettel gyógyíttatta. Hogy örökké éhes kis betegének bő szatlat teríthessen, az istállóban hatalmas vízzel telt edényeket helyezett el s a lehullott legyeket kis csipesszel kiszedve, hordta a fecskéjének. A kis állat vigan megevett egy óra alatt 30—70 legyet, aszerint, hogy a tudós mennyit tudott számára összefogdosni. Este a holtra fáradt tudós megállapította, hogy az étvágytalan, beteg fecske 800 legyet evett meg egy nap alatt. Mennyit chet az egészséges, vigan szállódó többi kollégái?

Egy madár, amely vasárnap nem „dolgozik“.

Argentina óriási füves legelőin — a pampákon — él egy madár, amelyet fazekas madárnak neveznek, mert sárból készíti különös, gömbalakú fészket a cölöpök tetején. A pampákon igen gyakori ez a madár, fészke gyakran látható a legelőket elválasztó drótkerítések alacsony cölöpeinek végein. Az argentinai pásztorok azt állítják, hogy a fazekas madár vasárnap sohasem dolgozik fészkeinek építésén. Ha a fészkeépítés közepén tart is, vasárnap szünetet tart, ünnepel ő is.

Munka, mulatozás.

A tudós bagoly madárhoz egyszer két ember állított be.

— Tanácsot kérünk: kalácsot ígérünk. Segíts rajtunk, tudós bagoly madár!

— Mi a baj, két ember?

Azt mondja az egyik:

— Megőszít a tengersok munka.

Azt mondja a másik:

— Megőszít a tengersok mulatozás.

— Csípje meg a kánya! Fogjatok másba! — pattant rájuk a tudós bagoly madár.

— Igen ám! Igen ám! Csakhogy egyikünk se tud mást: csak a maga dolgát! — mondja a két ember.

A tudós madár föltette a szemüvegét. Pillanatig gondolkozott: azután így szólott:

Bajotokon segít egy kis csere-bere.

Egyik a másiknak legyen a mestere.

Tanuljátok el az egymás dolgát szépen:

Töviről-hegyire, végig mindenképen.

Ha aztán tudjátok, ez legyen a szokás:

Egyszer munka járja, egyszer mulatozás!

Tudom: a fogatok így bele nem vásik.

Édes lesz az egyik, édes lesz a másik.

A két ember vitte a tanácsot. Két hét múlva hozta a kalácsot.

— Selyem az életünk, tudós bagoly madár! Arany a tanácsod! Itt a kalácsod!

A tudós madár elégedetlen bölintott a nagy fejével. Hanem az ajándékot — mit csináljon vele! — visszatessékeltte.

Bevettétek tanácsom is: vegyétek be kalácsom is! Válgék egészségetekre mindnyájatoknak mind a kettő!

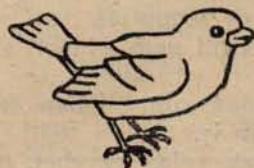
A veréb.

Móra Ferenc.

Havas eső veri,
Fagyos szél cibálja,
Fel-felborzolódik
Tépett tollruhája.
Éhesen didereg
Jeges tetők felett —
Szánjátok, gyerekek,
Szegény kis verebet!

Ha szórtok a hóra
Morzsát, magot neki,
Parányi kis szívét
Az öröm megteli.
Tündöklő kis szeme
Oly hálásan nevet —
Szeressétek szegény
Bohó kis verebet!

Déli verőfénybe
Ő is elmehetne,
Terített asztalnál
Ő is telelhetne.
De inkább nyomorog
Itt, ahol született —
Példának vegyétek
Szegény kis verebet!

A hú majom.

Irta: Perédi ÁdI.

Nemrég jelent meg a Minerva R.-T. kiadásában Perédi Adinak, a Nagyváradon élő fiatal írónőnek szépkiállítású meséskönyve, „Tavaszkisasszonya, a róka meg a nyúl és más mesék“ címen. Sok érdekes képpel, szép kis mesék sorakoznak egymásután a könyvben. Ezek közül való az alábbi is.

Egyszer volt egy szegény kőfaragó ember s ennek egy nagyon jó kisleánya, Margitka. Édesanyját korán elvesztette és Margitkára maradt az egész ház rendbentartása, édesapja gondozása. Míg az édesapja a gyárba járt dolgozni, addig Margitka ott-hon főzött, takarított s ebben nagy segítségére volt Muki, a hűséges majom. Egész nap együtt beszélgettek, persze Muki a maga módja szerint makogott. Nagyon szerette Margitkát, mert az a legjobb falatját is odaadta neki.

Egy napon nagy baj érte a kis családot. Vakon hozták haza Margitka édesapját a gyárból. Kőfaragás közben mindkét szemébe szikra pattant.

Az orvosok hosszú ideig gyógykezelték, hiába volt minden, a szegény kőfaragó mindkét szemére megvakult. Sirt Margitka, de búsult Muki is. Szomorúság köszöntött a boldog kis családba. A gyárból elbocsátották a kőfaragót, egy darabig kapott még fizetést, később már csak a jó emberek segítségére szorult. Lassankint az is megszűnt. Margitka még nem tudott pénzt keresni és semmijük sem volt már, amit eladjanak. Mukiról nem lehetett szó. A vak apa azt mondta:

— Ha velünk volt a jóban, legyen csak velünk a rosszban is.

Mit tehettek volna egyebet, megfogta Margitka édesapja kezét, Muki persze utánuk kullo-

gott és kiállottak az uccasarakra kéregetni. Amíg kéregettek, Muki okos buksijával kisütötte, hátha ő most elkezdené táncolni? Okosan is gondolta, mert igen tetszett az embereknek a táncoló majom, sok krajcárkát dobtak a vak ember kalapjába. Így aztán újra jobban ment Margitkáké sora. Ezt Mukinak másképp nem tudták meghálálni, mint ölelgették, simogatták és örömben sírtak is sokszor, hogy az Isten ily csodálatos módon viseli gondjukat.

Nem messze Margitkáké házatól lakott egy erőművész, aki a cirkuszokba járt. Bizonyára ő csalta magához Mukit, mert a majom egy napon csak eltűnt. Hiába keresték mindenhol, Margitka hiába sírt, hívogatta, Muki nem volt sehol.

Azt a szomorúságot el sem lehet képzelni, ami a szegény kis családot érte. Búsultak mindketten, mert bizony, mind kevesebb és kevesebb krajcár hullott ezután a kalapba. Egy este Margitka lefekvéskor, imádságában kérte az Istent, hogy álmódja meg, mivel lehetne valami kis pénzt keresni. Hogy mit álmódott Margitka, nem mondta el senkinek, de másnap összeszedte, ami kis pénze volt s vett egy fatálcát, azt a nyakába tette, vett cukorkát, peracet és elment a mozikba, színházba. Kedves hangon kínálta:

„Tessék cukorkát venni, — friss a perac.”

Mikor este hazament, boldog volt, mert ezután már nem kell édesapjának a sarkon állani, hiszen ő maga is meg tudja keresni azt a keveset, amire szükségük van.

Hosszú évek teltek el így, csendben, békeségben, mikor egy napon nagy plakátok hirdették, hogy cirkusz jön a városba. Margitka apra gondolt, hogy milyen jó is lesz! A cirkuszelőadásokon több cukorkát és peracet fog eladni.

Nyakába tette a tálcát s elment az előadásra. Arra azonban nem is számított, hogy az előadás közben már el is adja az összes portékáját. Boldogan ült le egy székre, mert még hátra volt a majmok játéka s ezt meg akara nézni.

Tíz majom jött ki egyszerre. Kisebkek, nagyobbak. Margitkának dobogott a szíve. Az egyik nagyon ismerős! Mintha az ő Mukiját látná! Egyszerre a legnagyobb majom kiválik a többi közül, odaszalad Margitkához, átöleli a két lábával, nyivogva makog, hiába verték, nem ugrált, nem tornázott többé, csak sírt, sírt.

Végül megjelent a cirkuszigazgató is, hogy rendet teremtsen, akinek Margitka elmondta, hogy Muki valamikor az övé volt és hogyan kereste nekik a kenyeret. Elbeszélte szegény vak édesapja történetét is. A jószívű igazgató meg-sajnálta őket, magához vette Margitkát édesapjával együtt, hiszen Mukit másképp úgy sem használhatta volna semmire.

Boldogok voltak újból mind a hárman és Muki hálából olyan mutatványokat végzett, hogy az emberek csodájára jártak.

Ez a cica az én cicám,
Nem adom oda,
Te sem hagysz el, ugy-e, cica,
Engemet soha?

Együtt hálunk puha ágyban,
Együtt futkosunk,
Ozsonnánkon, jó tejecskén
Együtt osztozunk.

S ha a játék már elég volt,
Együtt pihenünk,
S ha csinyt tettünk, hát azért is
Együtt szenvedünk.

Senki bácsi.

Volt egyszer egy furcsa kis emberke — azaz, hogy nem volt, mert pompás egészségben él még most is. Csöndes, mint az egérke, és mégis mennyi rosszat művel minden házban! Soha ember szemmel nem látta; de annyi bizonyos, hogy felét a kárnak, melyet mi teszünk, ő okozza, — mert hát ő a *Senki bácsi*.

Ki ne ismerné? Hiszen ő szakítja el a katekizmust, ő csinálja a leggyönyörűbb számárfületeket az olvasó könyvünkbe. És tán csak nem mi fejezzük be nagy malaccal a levelet, melyet Marcella néninek írunk? S dehogy tintázzuk be a padlót! Ám ha mégis ott diszlik az a feketeség: azt csakis *Senki bácsi* tehetette.

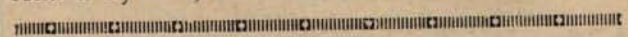
Jaj, jaj! Bejött a cica az éléskamrába és megette a kolbászt! Ugyan ki hagyta nyitva az ajtót? Juci, vagy talán Feri, vagy az a nyalakodó kis Anna? Dehogy, dehogy! A *Senki bácsi* járt ott!

A lyukat a harisnyában, a szépen kicirkalmazott kis nyilást a térdünkön az iskola-pad forgácsa, vagy a szög szakasztotta, vagy — persze, hogy a *Senki bácsi!*

Ha Erzsike eltörte a szép poharát, nem ő törte el, mert régóta meg volt már repedve. Valaki megütötte. De hát ki az a valaki? Hát a *Senki bácsi!*

Senki bácsi! *Senki bácsi!* Hiszen reád hagytam tegnap este, hogy rakd el a holmimat. Hol az olvasó, hol a számtan, hol a vonalzó? Hiszen már elkéstem az iskolából!

Ehol ni! — a kínai tust is kiöntöted. Hejh *Senki bácsi!* kegyelmed jót sohasem, mindig csak rosszat cselekszik! Megfogadom, és tartom is oly igazán, minthogy ma elkéstem az iskolából: dolgaimat többé reád nem bízom. Kiüzlek a házból, hogy azt, amit soraim kezdetén tévedésből irtam, teljes meggyőződéssel mondhassam: *Senki bácsi*, haszontalan emberke, tőlünk eltakarodjék, ám és soha a nyomát, színét se lássam! Értette?

Kis Cimborák! Az év elején sokan beküldték közületek az előfizetési díjat. Sajnos, még szép számmal vannak olyanok, akik hátralékban vannak. Ezeket kérjük, hogy ne feledkezzenek meg rólunk, mert kis lapunkat csak akkor tudjuk megjelentetni, igazán széppé és jóvá tenni, ha mindnyájan teljesítitek a kötelességeket. Bizunk benne, hogy kérésünket meghallgatjátok és annak eleget is tesztek.

Gesztenyés nénike

Jónapot kívánok,
Gesztenyés nénikém!
Adjon Isten, lányom,
Aranyos Évikém!

Van-e valami jó
Gesztenyéje, kérem?
Beteg a Pistike,
Szegény kis testvérem.

Nem szabad kijönni,
Azt mondja a doktor;
Gesztenyés nénikét
Emlegeti sokszor:

Hogy kigyelmednek van
Legjobb gesztenyéje,
Hogy ez a csemegék
Legjobb csemegéje.

Adjon három lejért
Ropogóst, meleget!
— Adok, édes lányom,
Ejnye de sajnálom,
Hogy Pistika beteg.

Isten áldja, néni,
Gesztenyés nénikém!
— Köszöntöm Pistikét,
Aranyos Évikém!

Talpas és Barnabás kalandos utazása repülőgépen.

Irta: **Teleky Dezső.**

(13 folytatás.)

— Jó, jó! Megnyugtatom önt, kedves Csing Ling úr! Egy szóval sem állítom, hogy ember vagyok. Eszem ágában sincs. Én a nemzetes Medve-nemzetséghez tartozom.

Csing Ling az ámulattól majdnem kövé medredt.

— De azért ne ijedjen meg tőlem. Feltétlenül esodamedve vagyok. Ezt akárkinek el kell ismernie. De a felvilágosodott huszadik század már a medvék közt is érezteti nagyszerű hatását. Az emberi kultúra a medvék közt is terjed... Amire én elég bizonyíték vagyok! Barnabás barátommal együtt — aki szintén medve — együtt érkezünk ide repülőgéppel... Kényszerleszállást végeztünk, hogy beszerezhessük az annyira szükséges iránytűt... Másképp nem kerültünk volna emberek közé. Ilyen kényszerkörülmények közt is a legszigorúbb ismeretlenségben akarunk maradni, mert tudjuk, hogy megjelenésünkkel mindenütt botrányos feltűnést okozunk... Arra kérem tehát Csing Ling eszperanto barátomat, hogy nagy esodálkozásából ócsudjon fel, térjen magához, s tiszteljen meg engem jóakarató bizalmával. Kérem, legyen mindenben segítségemre... nem tovább, legfeljebb néhány óráig. Ha ketten együtt megyünk az utcán, mégsem leszek olyan feltűnő!... Jöjjön nyugodtan, s út közben, a műszerész üzletéig, ismertesse meg velem a város különlegességeit. Én mindent szeretek látni, megfigyelni, mert szeretek tanulni.

A kínai még mindig azt hitte, hogy álmodik. Lassanként mégis magához tért.

— Hát ha így van, nincs másképp! — gondolta magában s felülkerekedett lelkében az a kínai közömbösség, mely mindent úgy talál jónak, ahogyan van. Megadta magát a esodás eseménynek. A végén még tetszett is neki ez a páratlan alkalom. Megbarátkozott a furesa helyzettel és kezdte lelkesülten magyarázgatni a város nevezetességeit. De majdnem minden mondat végén megkérdezte: Erti kérem, Talpas uram?

— Ertem, értem! Hogyne érteném.

Csing Ling sok mindent elmondott, amit egy művelt embernek Amsterdamról tudnia kell. Azt is elmondta, hogy ez a esodaváros a tenger partján csupa cölöpökön nyugszik, éppen olyan formán, mint Velence az Adriai-tenger partján. Ezért nevezik Amsterdamot északi Velencének.

Talpas ezt már olvasta valahol, de azt ugyanvalóst nem tudta a mai áldott napig, hogy a

pompás királyi palota, mely az építőművészet egyik legkiválóbb remeke, ezelőtt körülbelül 300 évvel épült, még pedig 13659 cölöpre.

Amsterdam, észak Velencéje.

13659! Ezt a számot mindenki nagyon könnyen megjegyezheti. Ugyebár az év napja 365 naptól áll. No hát e közismert szám elé ragasztunk 1-et, a végéhez pedig egy 9-et. Így aztán sohasem feledjük el, hogy hány cölöpön nyugszik az amszterdami királyi rezidencia.

A palota hatalmas négyszögletű téren, a Dam-on fekszik. A Dam szó gátat jelent. Mivel a hollandi nagyobb városok gátak közelében épültek, gyakori közöttük a *dam* végezetű városnév. Így például: Rotterdam, Schiedam, Volendam, Amsterdam... mind, mind híres hollandi kereskedelmi központok.

De hogy visszatérjünk a cölöpökre épített, ritka fényűzéssel berendezett királyi palotára, hát bizony ez a nagyszerű építkezés még a régi világban is több millió hollandi forintba került. A királyi család állandó tartózkodási helye mégis a közelfekvő Hágában van s öfelsége magas látogatásával évenként csak egyszer-egyszer szerencsételti ezt a fényes királyi palotát.

A mcsolygó képű kínai buzgón magyarázta, hogy a trónterem negyven méter hosszú és harminc méter magas.

— No hát képzelje csak el, mekkora lehet az?

— Tyűh a kiskését! Hisz akkor egy jófajta falusi templom tornyostól együtt befér a trónterembe! — kiáltott fel Talpas elképedve.

Midőn egyik keresztuteába befordultak, egy kerékpárra szerelt halbódéhoz érkeztek. A fehérköpenyes halárus veszettül kiabálta: Haring! Haring! (Így nevezik hollandi nyelven a hering-halat.)

Talpasék megállottak a bódé előtt. Medve koma orrát szörnyen csiklandozta a halnak átható „illata”. Ehes volt. Csing Linghez fordult: „Rendeljen két adag heringet, majd én fizetem”

A kínai ellenvetés nélkül rendelt, mire a halárus, anélkül, hogy behatóbban szemügyre vette volna vendégeit, szolgálatkészen megtisztított két darab heringet, majd apró darabokra

hagymát vágott fel, s az ezzel körített kettős adagot tányéron nyújtotta át Csing Lingnek.

— Másfél cent! — jelezte üzleti rövidséggel.

Talpas kikapta kezéből a tányért s a pár hering egy szempillantásra lement a mackó öblös nyeldekklőjén.

A fehérköpenyes bácsi sörtehaja borzongva állott kukra, mikor meglátta Talpas koma villogó fogsorát, mely legkevésbé sem hasonlított emberi fogsorhoz.

— Hát ez micsoda szörnyeteg? — villant át a heringes megrémült agyán.

Mackó koma kivett zsebéből egy öt dollárrost — apróbb pénze nem volt — s a halárus elé tette.

— Repetir! — kiáltotta kedélyesen, remélve, hogy a pasas megérti ezt a közismert szót, mely a földkerekség minden részén azt jelenti, hogy: *megismételni*.

A halárus megértette a beszédet, mégis jobbnak látta menekülni. Annyi sütnivalója még megmaradt, hogy az öt dollárrost az asztalkáról felkapja, aztán a hátsó fenéken kirohant az utcákon át, féltvén becses irháját.

— Hát ezt a bolondot mi lelte? — kérdezte Talpas értelmetlenül.

— Szörnyen megijedt a szerencsétlen!

— De a dollárjaimat is elvitte magával.

— Maradt itt elég hering helyette.

— Igaza van, kedves Csing Ling barátom! Lakjunk jól! Azt hiszem, hogy öt dollárért az egész készletet megehetjük.

— S még akkor is jól járt a heringes bácsi. Délig ritkán szokott ilyen jó boltja lenni, — felelte a kínai megnyugtatóan.

— Hát akkor együnk! — indítványozta Talpas koma. S míg a kisigényű kínai apró falatokban lassanként elfogyasztott egy-két halat, addig medve koma falánkan habzsoiva, úgy telezabálta magát, hogy a nadrágszíját titokban a bundája alatt ugyancsak meg kellett eresztenie.

— No ez a kis reggelizés igazán jól esett! — szuszogott Talpas elégedetten. — Most már jobb kedvvel folytathatjuk utunkat a műszerész boltja felé... Menjünk hát! Az iránytű megvétele nagyon sürgős!

Nyugodtan hagyhatták ott a gazdátlan áruhelyet! Hollandiában nagy a közbiztonság! A bódéhoz senki sem nyúl. Az utcai lopás itt ismeretlen fogalomnak mondható.

Hát, amint tovább mentek .. mentek ... váratlanul zenei hangok ütötték meg fülük dobhártyáját.

— Mi ez? — kérdezte Talpas meglepetten, s még a lélekzetét is visszafojtotta. — Alljunk meg egy pillanatra!

(Folyt. köv.)

Botond.

A harekedvelő, vitéz magyar nép Attila országának megszerzése után nem kezdett mindjárt békés munkás élethez. Az új haza határán túl messzeföldre elkalandoztak őseink, hogy összemérjék fegyvereiket más népek fegyvereivel. A kalandozó magyarok a görög császár birodalmába is betörték. Körülvették az ország fővárosát: Konstantinápolyt. Ahogy ott a város körül táboroztak, egyszer csak megjelent ám köztük egy rettentő nagy görög katona. Akkora volt, mintha a mesebeli óriások országából került volna hirtelen elő.

— No, legények, vitézek, magyarok, ki mer velem megbirkózni? — kérdezte hetykén az óriás görög a magyaroktól.

Majd hozzátette:

— Akinek pedig kedve kerekednék a birkózásra, annak azt ajánlom, hogy vegyen maga mellé segítséget! Ne egyedül, hanem legalább is másodmagával jöjjön ellenem! Két magyarral akarok megbirkózni egyszerre. S ha le nem győzném mind a kettőt, nagy adót fizet akkor a magyaroknak Görögország császára.

Morajlás futott végig a magyar táboron.

Majd előállott közülük a legkisebb s e szavakkal lépett az óriás görög elé:

— Én Botond vagyok, igaz magyar, legkisebb a magyarok közt! S én mondom neked, te óriás görög: végy magad mellé segítségül még két görögöt s én megbirkózom veled!

Botond most a város érekapujához lépett. Fölemelte bárdját. Azután lesujtott vele az érekapura. Botond bárdjának egyetlen csapására akkora rés támadt az érekapun, hogy egy ötesztendő gyermek ki- és bejárhatott volna

rajta. Álmélkodva nézték ezt a görögök a város faláról. S még később is csudájára jártak.

No, de lássuk csak: hogy birkózott meg Botond az óriás göröggel?

Már ott állt Botond és rettentő ellenfele a küzdőtér közepén. Egy darabig farkas szemet néztek egymással. A küzdőtér a magyarok lóháton állták körül. A görögök meg a város falaira gyülekeztek, hogy gyönyörködhessenek a görög vitézségében. De biz abban nem találtak nagy gyönyörűséget!

Botond még a bárdját is letette. Üres kézzel közeledett az óriás görög felé. Amikor ez meglátta a fegyvertelen magyart, gúnyosan rászólt:

— Megmondtam már, hogy végy magad mellé még egy magyart segítségül!

Botond erre nem is válaszolt. Hirtelen derékon kapta a görögöt és úgy vágta a földhöz, hogy az ott nyomban szörnnyethalt.

Amikor ezt látta a város faláról a görög császár és császárné, szégyenletükben elfordították a fejüket. Pirulva sompolyogtak vissza palotájukba.

Ezután megjelentek a magyar követek a görög császár előtt. Követelték tőle a megígért adót. De a császár hallani sem akart az adófizetésről. Mosolyogva utasította el a magyar követeket. A császár szöszegése a magyarokat erősen fölingerelte.

— No, ha nem fizetsz adót, te szöszegő császár, majd megvesszük mi azt az országot! — gondolták a magyar vitézek.

Azzal száguldvá elkalandozták egész Görögországot s arannyal, gyönggyel és sok kincsel megrakódva tértek vissza hazájukba.

A kádi papucsaí.

(Arab mese)

Az öreg fáradtan cammogott a meredek ösvényen. Hazafelé tartott, s botja végén egy nagy darab kecskehúst cipelt, melyet a szomszéd faluban vásárolt. Sidi-ben-Abdaláhnak hívták. Rongyos öltözékéből kiritt szegénysége. Köpenyege fehér lehetett valamikor, de most már mindenféle színben játszott a kopottság miatt.

Lassan haladt, mint türelmes muzulmánhoz illik, mikor egy hozzá hasonló szegény ördög jött vele szemközt.

— Allah növesse meg az árnyékodat! — szólította meg Sidi-ben Abdaláht.

— Részesítsen minden tőle telhető üdvben téged is — válaszolt ez.

— Csinos darab húst hoztál magaddal.

— A Gondviselés kegye kísért vásárlásom közben.

— S mit fizettél érte?

— Husz réz parát.

— Nem drága. Isten veled!

Azzal odább állott. Sidi-ben-Abdalah is folytatta útját.

Most egy fiatal ember jött vele szemközt. Teve hátán ült s az állat hullámzó járása álomba ringatta. Utja egy forrás mellett vitt el s a teve megállt inni. Az utas nagyot bólintott fejével, aztán fölkapta s rábámult Sidi-ben-Abdaláhra.

— A próféta szakállára, csinos darab húst cipelsz magaddal! — szólította meg.

— A Gondviselés kegye kísért vásárlásom közben! — válaszolt ez ajtatosan.

— Drágán fizetted?

— Csak husz réz parába került.

— Jó vásárt csináltál.

— Allah kegyelmes a szegények iránt.

— Részesítsen ezentul is minden áldásában, — mondá az ifjú s újra tevéjére szállt.

— Magaddal viszed szívem joblik felét, — válaszolt Sidi-ben-Abdalah, aki nem akart az udvariasságban adósa maradni.

Aztán folytatták utjokat ellenkező irányban.

Amint falujához közeledett Sidi-ben-Abdalah, mindig több emberrel találkozott. Egyik sem mulasztotta el megkérdezni, mit fizetett a kecske húsért. S ő mindenkinek kimerítő fölvilágosítással szolgált, de lassanként végre fogyni kezdett a türelme. Rövidebben felelt s nem kísérte válaszát a szokott áldásokkal.

— Mennyit fizettél a húsért?

— Husz parát!

Csendes harag vett rajta erőt. Mit törődnek ezek az emberek az ő húsával? Vagy csak ingerelni akarják? No akkor emberükre találak benne.

— Mit fizettél a húsért, jó Abdallah?

— Husz parát! — kiáltott dühösen Sidi-ben-Abdalah.

Káromkodva ment odább. A kíváncsi kérdező bámulva nézett utána, nem ismert benne rá a jámbor és szelid Sidi-ben-Abdaláhra. Ez leakasztotta a botot válláról és fenyegető mozdulatokat tett vele a levegőben, mintha azt biztatná, aki legközelebb szóba mer vele állani.

Nem tartott sokáig és csakugyan a botra került a sor. Alig haladt husz lépésnyire, szemközt jött vele egy falujabeli ember, aki már messziről nyájasan mosolygott feléje. Ez a mosoly tökéletesen kihozta emberünket a sodrából. Alighogy a másik elmondta kérdését:

— Mit fizettél a húsért?

— Nesze! nesze! itt az ára! Csak győzd olvasni.

S végig huzott rajta vagy husszor a botjával. Addig ütötte-verte, míg a bot ketté nem tört. Egy gazdátlan eb élt az alkalommal, ki kapta kezéből a kecskehúst s odább állott vele. Sidi-ben-Abdalah utána szaladt, de nem érhetett utól. E helyett őt csipték el, amint falujába ért, mert a megütlegett azonnal panaszt tett a kadinál (birónál) s ez elfogatta Sidi-ben-Abdaláht.

Eljött a nap, mikor a bűnösnek meg kellett jelennie a bíró előtt. Nagy néptömeg vette körül a községházát. Sidi-ben-Abdalah láttára a részvét tükrözött minden arcon, mert a jelenlevők ismerték a közmondást: „A szegény, idegen saját hazájában“. Azonfelül tudva volt, hogy a megütlegett a kádi rokona.

— Hogy hívnak? — kérdé szigorú hangon a bíró.

— Egy Isten van, Allah, s Mohamed az ő prófétája! — volt a válasz.

E jámbor szavak hallatára a kádi mélyen meghajtotta magát, a jelenlevők követték példáját.

— Hol van a lakásod? — folytatta a kádi a kihallgatást.

— Egy Isten van, Allah, s Mohamed az ő prófétája!

A kádi újra meghajtotta magát.

— Miért verted meg ezt az embert? Mit vétett ő ellened? Hiszen csak azt kérdezte, mennyiért vetted a kecske húst?

Sidi-ben-Abdalah áhitattal tekintett az ég felé, aztán komoly hangon ismétlé:

— Csak egy Isten van, Allah, s Mohamed az ő prófétája!

— Miért nem felelsz kérdéseimre? Hogy hívnak? Hol lakol? Miért bántottad ezt az embert?

Sidi-ben-Abdalah megint az előbbi válasszal állt elő. A bíró kezdte türelmét veszteni; haragosan kiáltott a vádlottra:

— Fogsz-e végre felelni?

— Csak egy Isten van, Allah, s Mohamed az ő prófétája! — hangzott a válasz.

A kádi fölkapta a földön heverő papucsát s magánkívüli duhében a vádlott fejéhez vágta.

Abdalah lehajolt, fölvette a papucsot, oda tette a bíró elé és szelid hangon így szólt:

— Látod kádi, te tudós és böles ember vagy s mégis fejemhez vágta papucsodat, mivel tiszszer isméttem előtted egy szent mondást, hogyne vesztettem volna hát én el türelmemet, mikor huszszor intézték hozzám ugyanazt a bamba kérdést?

A kádi meg volt fogva, fölmentette Sidi-ben-Abdalah-t a vád alól.

Az egész falu bámulta az egyszerű ember bölcsességét s nagy diadallal kísérté haza.

Sidi-ben-Abdalah fölsóhajtott magában:

— Azért mégis az eb volt a legbölesebb: ő ette meg vacsorára a keeske combot!

Mit játszunk gyerekek?

Ilyenkor télen jó behuzódni a meleg szobába. Az egymásközi játékot is úgy kell megválasztani, hogy benn a szobában is játszható legyen. Emlékszem — gyermekkoromban sok érdekes játékot játszottunk. Egy párat megpróbálok nektek ezek közül leírni.

Szembekötöfösd.

Ezt szerettük játszani legjobban. Soha meg nem untuk. Az egyik játékosnak bekötötték a szemét, a többiek pedig körülugrálták, ezekkel a szavakkal: „Erre csörög a dió, arra meg a mogyoró“. A szembekötös aztán igyekszik a hang után elfogni valakit. Ha ez sikerült neki, akkor annak kötik be a szemét. S így folytatódik tovább a játék.

Kertészesdi.

Ez is nagyon ügyes társasjáték s ebbe bele lehet vonni a felnőtteket is. A játékosok körbe ülnek. Egyik a kertész, ez középre áll és minden játékosnak nevet ad. Pl.: Liliom, Rózsa, Nefelejts, Katángkoró, Szarkaláb, stb. amikor mindenkinek van már neve, a virágoskertből virágot kér:

— Én vagyok a kertész, nekem kell (pl.) a Rózsa! A Rózsa elhagyja a helyét s most ő kér:

— Én vagyok a Rózsa, nekem kell a... (akit akar). Az ismét mást kér, míg valaki a kertészt kéri. A kertésznek jogában áll így kérni:

— Én vagyok a kertész, nekem az egész kert kell! Ez azt jelenti, hogy minden virág elhagyja a helyét s igyekszik új helyet találni. Akinek nem jut hely, az lesz az új virágkérő.

Rajziskola.

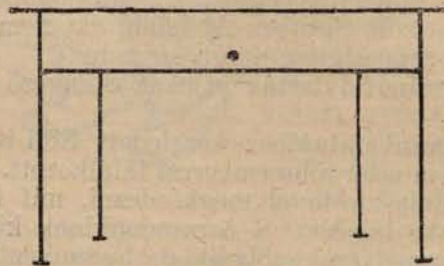
Vezeti: Kürty Klára.

2.

A multkor székét rajzoltunk, most az asztalra kerül sor. Meglátjátok egy-kettőre eljutunk oda, hogy minden butordarabot letudunk rajzolni, ami a szobában van. Ezt a mintát is gyakorolgassátok kitartással mindaddig, amíg tökéletesen megtanultátok.

A gyakorlat teszi a mestert!

2. minta.

Kis Cimborák! Leveleiteket és pénzes utalványaitokat ezután a következő címre küldjétek: „Uj Cimbora“ Cluj-Kolozsvár, „Minerva“ Rt., Str. Baron L. Pop. 5.

Az elmúlt héten a következő előfizetések érkeztek:

Kolozsvár: Scheffer Lászlóné 67 L., Kovács László 120, Kollégiumi ref. elemi iskola 50, Báró Bánffy Mária 200, Gál Lilike Brassó 100, Soltész István Szaniszló 150, Szöke István Székelyudvarhely 100, Kiss Árpád Csernátfa 50, Molnár Pál Noslac 100, Tóth Zsigmond Érmihályfalva 100, Ref. elemi iskola Érmihályfalva 70, Papp Margit Szilágysomlyó 100, Berek Klárka Csíkszereda 183, Willand János Sighet 66, Gergelyffy Nándor Zalatna 150, Demeter Erzsike, Irénke és Aranka Segesvár 200, Szabó Márta Torda 100, Barra Palkó Székelyudvarhely 100, Szabó Piroska Marosujvár 100, Magyar Bandika Brassó 200, Tüzes István Barót 150, Fáy Árpádka Csokaly 50, László Anna és Margit Gyulafehérvár 100 L.

Az Uj Cimborá hírei.

Az Uj Cimborá gyermek rajzkiállítására lázasan készülődnek a kis cimborák. Különösen a kolozsváriak. Van dolga a ceruzának, meg az ecsetnek. A megnyitó február 20-án lesz. A kiállítás egy egész héten át tart. Szeretettel hívünk meg minden helybeli iskolát erre a kiállításra, de nemcsak a gyermekeket, hanem a felnőtteket is, hogy lássák és ismerjék meg a rajzokon keresztül a mai gyermeket, hogyan gondolkodik, s hogyan látja maga körül az életet.

A rajzkiállítás résztvevőinek nem határozzuk meg, hogy milyen rajzokat küldjenek be. Minden gyermek azt rajzolja le, ami neki tetszik. Szülőknek, felnőtteknek a rajzoláshoz segíteni nem szabad, ezt a bírálóbizottság úgy is észre venné, s az ilyen rajzot nem engedí kiállításra. Azok a legértékesebb rajzok, amelyeket a gyermek természet után, vagy a saját elgondolása szerint rajzol. A rajzkiállítás korhatára: 4 évtől 14 évig terjed.

A nyertesek között több jutalmat osztunk szét. A rajzok beküldési határideje: Február 6. A később küldött rajzokat egy más kiállításon használjuk fel.

Pongrácz Ilonka néni vezetése alatt január 20-án tartották a szatmári kis Cimborák az első „Cimborá-délutánát”. Amint a beszámolómból olvastuk, a kedves és hangulatos összejövetelen 19-en vettek részt. Ilonka néni mesét mondott, a gyermekek szavaltak és felolvastak az Uj Cimborából. Kis olvasóink látogassátok tovább is minél nagyobb számmal a Cimborá-délutánokat. Legközelebbi délutánunkat február 10-én tartjuk. Aki levelet

akar írni, addigra készítse el s egy 2 lejes bélyeggel együtt adja át Ilonka néninek. Ő az irásaitokat összegyűjti s közös költségen eljuttatja hozzánk.

Ahogy kis cimboráink irnak.

(Pályamunkák.)

Szöke István, Székelyudvarhely nyári beszámolója.

Az eltelt nyárról a beszámolómat a következőképpen írtam meg:

Az idei szünidő nagyon jól és kellemesen telt el. A meleg napok kedveztek a kirándulásoknak és a fürdéseknak. Majdnem minden vasárnap voltunk valami szép kiránduló helyen. S hétköznap, alighogy az utolsó falatot lenyeltük az ebédnél, máris szedtük-vettük a fürdőruhákat és siettünk a Küküllő partjára. Volt két szép kis kecskegidóm, ezeket majdnem minden délelőtt legelni vittem a folyó mellé. S míg a gidók legeltek, én aadig pompásan horgásztam. Halat gyakran fogtam. Kétszer teljesen elég is volt vacsorára. Egyszer kiesi halakat fogtam, ezeket itthon a kutba dobtam, s úgy megnőttek, hogy most már vannak három araszos hosszúságúak is köztük. Közbe-közbe tanultam, lombfűrészeltem, rajzolgattam, olvasgattam hűségeken az Uj Cimborát és segitettem édesapámnak. Így telt el az én vakációm.

Vajjon hogyan telt el a többi kis cimboráknak? *Szöke István, II. g. o. t.*

Csüry Éva, Sándorhomok, beszámolója

Örömmel ujságolom Marcella néninek, hogy a szünidőben rokonlátogatóban voltunk édesanyámmal, s Debreczenben is megfordultunk.

Első nap megnéztük a kis templomot, a csendőrlaktanyát és a szép matyó-babákat. A kis templomban és a nagy templomban is voltam. A Nagyerdőben máskor is megfordultam, de most nagyon-nagyon szép volt. Láttuk a Hősök szobrát, a Krematóriumot és a csónakázó tavat, nagyon szép az Egyetem is, márványkockákkal van kirakva. Itt vannak a Klinikák is. A krematóriummal szemben van egy kis tó, s úgy mondták, hogy már két esztendeje uszkál benne egy vad liba, s nem repül el onnan. Nagyon szép volt még a Nagyerdőben a Leveles-csárda. Azt úgy tessék elképzelni, mint egy kis falusi házat, két kis ablakkal. Kívül volt a tálás. Édes, kiesi, apró tányérvák voltak rajta. Előtte padok, székek, asztalok, s magyarruhába öltözött lányok szolgáltak fel. A kapu tetején galambdúc volt és sok szép galamb benne.

A városban ezeket a szobrokat láttam: Kálvin, Luther, Czvingli, Csokonay és Kosuth szobrait. A villamoson is ültem. Mikor

jöttünk haza, olyan vonaton ültünk, amelyet nem mozdony hajtott. Nehogy azt gondolják a kis Cimborák, hogy sínautó volt. Nem írom meg, találják ki, hogy milyen vonaton jöttünk haza.

Kíváncsian várom a többi kis Cimborá nyári beszámolóját.

Sándorhomok. Csüry Évi, I. g. o. t.

Februárban előforduló névnapok: 1. Ignác, 3. Balázs, 4. András, Rákhel, 5. Ágota, 6. Dorottya, 7. Tódor, 8. Aranka, 10. Elvira, 11. Mária, 13. Ella, Katalin, 14. Bálint, 16. Julianna, 17. Donát, 18. Simon, Konrád, 19. Zsuzsanna, 20. Aladár, Álmos, 21. Eleonóra, 23. Alfréd, 24. Mátyás, 25. Géza, 26. Margit, Sándor, 27. László, Ákos, 28. Elemér.

FEJTÖRŐ

Rovatvezető: Sólyom István.

1. Képrejtvény.

Beküldte: Ferenczy Margit, V. e. o. t.
Aranyosgyéres.

6 6 6
6 6 6

2. Betűrejtvény.

Beküldték: Imreh Sándor és Bandi, Brassó.

a a a $\frac{c}{tá}$

3. Pótlórejtvény.

Beküldte: Andrassy Péter Érmihályfaiva.

— andi, — ndrás, — ászló, — ntal, — amás, — lga, — ándor.

Ha a hiányzó betűket helyesen kitöltitek, egy nagy tó nevét kapjátok.

4. Betűrejtvény.

Beküldte: Tóbis Margit V. o. t. Aranyosgyéres.

$\frac{sz}{á}$ kó

A helyes megfejtők között három mesés könyvet sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb február 12-ig be kell küldeni.

Az 1. számban közölt rejtvények helyes megfejtése: 1. Hadvezér. 2. Kockarejtvény: Nem mindig azé a rózsza, aki a bokrot ültette. 3. Kinek a lovát nem fogják hámba? Szent Mihály lovát.

Megfejtéseket küldtek be: Balogh Ibolya Aranyosgyéres, Ferenczy Margit Aranyosgyéres, Páll Bandi Csikszereda, Szatmár: Róna Ervin és Viktor, Bódi Sándor, Balogh Éva, Kató és Ildikó, Eremieni: Deutsehenschmied Jenő Szatmár, Fáy Árpádka Csokaly, Szőke István Székelyudvarhely, Vaska Klára, Kolozsvár: Tóbis Margit Aranyosgyéres, Diénes Palika Kézdivásárhely, Csapó Margitka Sepsiszentgyörgy, László Pityu Szatmár, Taglicht Bözsi, Miklós Janesi Brassó, Novák Janesi, Balogh Anti. Kenderessy Miklós, Imre Sándor és Bandi, Bálint István Csernátfalu, Kiss Adám Görgény, Imreh Sándor és András Brassó.

Nyertesek lettek: Róna Ervin és Viktor, Balogh Évi, Kató és Ildikó és Ferenczy Margit.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 csk.

Felélős szerkesztő és laptulajdonos:
FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatárs: TELEKY DEZSŐ, Toroczkószentgyörgy.
Kiadja: A Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Kolozsvár.

Kis Cimborák!

Sok szép és jó mesés- és verseskönyvet vásárolhattok a

MINERVA

Irodalmi és Nyomdai Műintézet Rt.-nél
Kolozsvár, Str. Baron L. Pop 5

Az Uj Cimborá előfizetői az alább felsorolt könyvek árából 20% engedményben részesülnek:

Perédi Ádi: Tavaszkisasszony	40 le
Gál Lajosné: A jószág jutalma	60 le
László Marcella: Nótás Zsuzska	70 lei
Benkő Anna: Gyermekversek	30 lei
Jánossy-Tóth: Körbe körénk	30 lei
Csűrös Emilia: Gyermekszindarabok és költszönlők	60 lei

Ha könyvet rendeltek, küldjétek be a pénzt posta-utalványon a százalék levonása után s az utalvány szelvényén írjátok meg, hogy melyik könyvre van szükségetek.